

Verliefd
op de
VERKEERDE?

**maren
STOFFELS**

Leopold / Amsterdam

Voor Anita, de liefste schoonmoeder die er bestaat

Eerste druk 2014

© 2014 tekst: Maren Stoffels

Omslagontwerp: Caren Limpens

Omslagbeeld: Getty Images

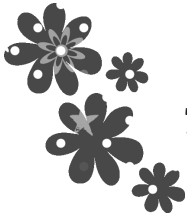
Auteursfoto: © Joey Buddenberg

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6585 6 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc[®]-keurmerk. Zo helpen we waardevolle bossen te behouden.

Zo wordt het nooit wat

‘Vraag het dan!’

‘Ssst!’ Evi schaamt zich dood. Straks hoort Kaj hen nog! Trouwens, wat moet ze zeggen? *Zullen we naast elkaar zitten in de bus?* Het slaat nergens op.

‘Als jij het niet doet, doe ik het,’ zegt Aniek.

‘Je waagt het niet.’

‘Hup.’ Aniek geeft Evi een duw.

Evi kan haar evenwicht niet meer bewaren en ze valt tegen Kaj aan. Hij draait zich om en lacht.

‘Wat is er?’

Evi kleurt. Om hen heen staat de hele klas te dringen. Het is de ochtend van het kamp en iedereen wil het liefst achter in de bus zitten, ver weg van de leraren.

Wat moet ze zeggen? Jelle staat naast Kaj, zoals gewoonlijk. Die twee lijken wel tweelingbroers, zo vaak zijn ze samen. Als ze Kaj wil, krijgt ze Jelle er gratis bij.

Evi frunnikt aan het hangertje van haar ketting. *Kom op, zeg dan iets!*

‘I-ik werd geduwd.’

Jelle lacht. ‘Wie niet? Kom op, man.’ Hij trekt Kaj mee naar voren. En dan is het moment alweer voorbij.

‘Je wordt bedankt,’ zegt Evi boos tegen haar vriendin.

‘Graag gedaan.’ Aniek slaat haar armen over elkaar. ‘Dankzij mij heb je meer tegen hem gezegd dan het afgelopen jaar bij elkaar.’

Aniek heeft makkelijk praten. Zij had deze zomer nog twee vriendjes! Evi moest de wildste verhalen aanhoren over twee jongens van de camping in Italië. Aniek vertelt haar álles. Zelfs dat de zoen met Juan naar aardbeienijs smaakte.

Evi zucht. Ze had Aniek uit de buurt van haar agenda moeten houden. Toen haar vriendin alle versierde K's zag staan, wist ze het meteen. Er is maar één jongen uit de klas met die beginletter. Soms probeert Evi zijn ogen na te tekenen, maar ze worden nooit zo mooi als in het echt. Kaj's ogen zijn donkerbruin, met gele stipjes. Net dubbelvla. Ze glimlacht.

'Ik weet niet wat er te lachen valt,' zegt Aniek. 'Maar zo wordt het nooit wat.'

'Wat wordt nooit wat?' Nona duikt naast hen op. Ze is een kop groter dan Evi en langer dan de meeste jongens uit de klas.

'Niets,' zegt Evi snel. Als Nona erachter komt van Kaj, weet binnen de kortste keren de hele school haar geheim. Nona zal er alles aan doen om Evi voor schut te zetten. Evi moet de aandacht afleiden en snel. Waar kan ze over beginnen? Dan ziet ze de zonnebril in Nona's haar.

'Is die nieuw?'

'Ja.'

Het werkt. Nona haalt de bril van haar hoofd. Hij heeft grote, donkere glazen met witte steentjes aan de zijkant. De panterprint loopt over het hele montuur.

'Móóí,' zegt Aniek.

Evi lacht. Ze heeft het meteen door als haar vriendin liegt.

'Jij kunt hem anders nooit betalen,' snauwt Nona tegen Evi. 'Zwerver!'

Evi hoopte dat die bijnaam eenmalig zou zijn, maar Nona noemt haar nu al een week zo. Waarom moest ze dan ook zo nodig roepen dat ze dit schoolkamp in zee wil zwemmen?

Nona had haar met een vies gezicht aangekeken. 'In de zee?! Met al die kwallen?'

'Iiiiee!' Puck viel haar meteen bij. 'Weet je hoe vies dat is?'

'Evi is zelf ook vies, ze ruikt naar natte hond.' Nona kneep haar neus dicht. 'Je bent net een zwerver.'

Evi had die ochtend Fika uitgelaten en was zeiknat geregend. Ze wist niet meer waar ze moest kijken, zeker niet toen sommige klasgenoten moesten lachen.

Ze voelt in haar broekzak. Het briefje van vijf euro is helemaal verfrommeld. Nona heeft gelijk, ze kan zo'n zonnebril nooit betalen. 'Gelukkig maar,' fluistert ze. 'Wat een lelijk ding.'

Er zit nog steeds geen beweging in de groep. Hun mentor Martijn spreekt een aantal klasgenoten streng toe bij de ingang van de bus.

| 11

Gelukkig staat Kaj ook nog buiten. De kans dat ze naast hem komt te zitten, is er nog steeds.

'Wat duurt dit lang,' klaagt Jelle en hij haalt een gigantische snoepzak uit zijn rugzak. 'Wil iemand?'

De hele klas joelt en steekt zijn handen in de lucht.

'Niet nu,' roept Martijn, maar het is al te laat. Jelle gooit een handvol snoep in het rond en er wordt van alle kanten geduwd en getrokken. Evi springt om een dropje te vangen. Bij het neerkomen botst ze tegen Nona aan.

'Blijf met je poten van me af!' Nona duwt Evi van zich af, alsof ze een besmettelijke ziekte heeft.

'Wat heb ik nou gezegd?' roept Martijn boven iedereen uit. De helft van de klas ligt over elkaar heen. 'Hup, naar binnen jullie.'

In de bus ruikt het naar nieuwe bekleding. Evi zegt de buschauffeur gedag, maar de man blijft nors voor zich uit kijken.

'Help,' zegt Aniek lachend. 'We moeten nog een paar uur richting de kust!'

Evi ziet dat Kaj en Jelle de plekken achterin innemen. Jelle legt de grote zak snoep naast zich op de bank. Zal ze vragen of ze daar kunnen zitten?

Op dat moment wurmen Nona en haar vriendinnen zich erlangs. Ze pikken de laatste vrije plekken in.

'Dit geloof je toch niet?' zegt Evi. Ze is boos, op Nona, maar vooral op zichzelf. Waarom duwt ze haar niet gewoon terug? Eigenlijk is ze maar voor twee personen bang: Kaj en Nona. Allebei op een heel andere manier.

Aniek zucht. 'Kom, we gaan die buschauffeur opvrolijken.'

De muziek schalt door de bus en achterin zingt Jelle uit volle borst mee. Evi kijkt een paar keer achterom naar Kaj. Hij zit onderuitgezakt tegen het raam. Zou hij slapen?

Zoals altijd draagt hij een pet, dit keer zijn gele. Bij elke belangrijke toets heeft hij hem op, alsof het dan beter gaat. Evi heeft hetzelfde, maar dan met haar ketting. De hanger van turkoois heeft ze van Aniek gekregen.

‘Eens kijken wat er in jouw horoscoop staat.’ Aniek buigt zich over haar tijdschrift.

Evi hoort nauwelijks wat haar vriendin zegt. Ze leest zoals altijd stiekem de Waterman. Kaj is jarig op eenentwintig januari, vlak na haar, maar zij is een Steenbok. Staat er iets in over dat hij deze week een nieuwe liefde vindt?

‘Geef terug!’

Evi kijkt op van het tijdschrift. Nona staat in het gangpad, vlak naast haar stoel.

‘Wat is er?’ vraagt Evi verbaasd.

‘Geef mijn zonnebril terug,’ zegt Nona. ‘Nu!’

Zonnebril? Evi snapt er niets meer van. ‘Maar... die had je toch op je hoofd?’

‘Ja, slimmerd.’ Nona slaat haar armen over elkaar. ‘Maar nu is ’ie weg.’

‘Wat wil je nou eigenlijk zeggen?’ bemoeit Aniek zich ermee.

Evi voelt haar oksels prikken. Denkt Nona soms dat zij...?

‘Evi heeft hem gestolen!’

De woorden gonzen in haar hoofd. *Gestolen*. Denkt Nona dat echt? Om hen heen vallen de gesprekken stil. Zelfs Jelle stopt met zingen. De hele klas wil weten hoe dit afloopt.

Evi voelt haar wangen rood worden. Stom, nu lijkt ze helemaal verdacht!

‘Evi heeft geen zonnebril nodig,’ zegt Aniek. ‘De zon schijnt niet eens.’

Nona’s ogen schieten vuur. ‘Probeer jij soms grappig te zijn?’

Martijn is opgestaan van zijn stoel en komt bij hen staan. ‘Wat is hier aan de hand, meiden?’

Nona steekt haar kin in de lucht. 'Evi heeft mijn bril gestolen!' *Hoe vaak blijft ze dat nog herhalen?* Evi durft niet om te kijken naar Kaj, maar ze weet zeker dat hij nu ook hun kant op kijkt. Wat nou als hij Nona gelooft?

'Dat is helemaal niet waar!' Evi's stem slaat over.

'Waarom zou Evi dat doen?' neemt Martijn het voor haar op.

Nona knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Ze wilde mijn bril net per se zien. Bovendien zit ze al de hele rit achterom te kijken. Nu snap ik waarom. Trut!'

'Ho ho.' Martijn steekt zijn hand op. 'Dat soort taal wil ik niet horen.' Hij kijkt om zich heen. 'Heeft iemand Nona's bril gezien?' roept hij door de bus. Niemand reageert.

'Evi heeft hem,' roept een vriendin van Nona.

'Precies,' zegt Nona. 'Vlak voordat we de bus in gingen botste ze keihard tegen me op.'

Evi denkt aan het dropje van Jelle. Had ze dat maar nooit gevangen.

'Iederéén botste tegen elkaar op,' zegt Aniek.

'Dat is waar.' Martijn knikt. 'Die zonnebril komt wel weer boven water. Je kunt niet zomaar iemand beschuldigen, Nona.'

Evi durft zich nauwelijks meer te bewegen. Hun mentor heeft makkelijk praten. Als Nona eenmaal iets bedenkt, is het zo. Zolang die bril niet wordt teruggevonden, blijft Evi verdachte nummer 1.

'Ga allemaal weer zitten.' Martijn loopt weer naar voren en buigt zich naar zijn collega toe. 'Lekker begin van de week...'

Evi kijkt naar buiten. De buschauffeur zet zijn knipperlicht aan en neemt de afslag. Ze had zich hier zo op verheugd: een hele week met Kaj. Samen ontbijten, samen naar het strand, samen zwemmen. Maar dit schoolkamp betekent ook een hele week met Nona, die haar altijd moet hebben. Al sinds dag een, sinds Evi verliefd is op Kaj, pest Nona haar.

'Maak je geen zorgen,' zegt Aniek. Ze slaat een arm om Evi heen. 'Verder gelooft niemand dat jij het was.'

